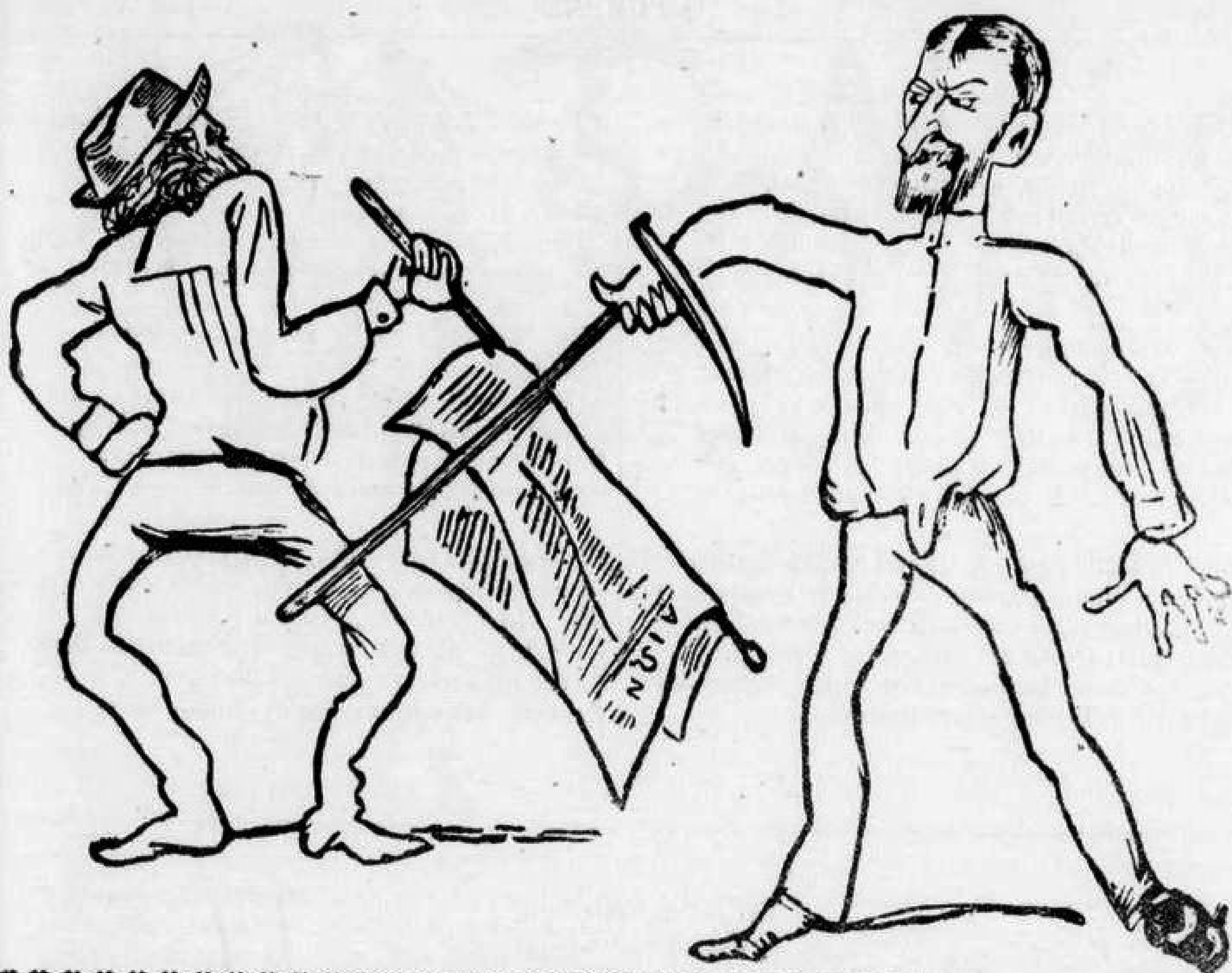

Κι' ἀπὸ τὰ δύο κόμματα,
κανγαίδες καὶ καμώματα.

Χαρήτε!... τοῦ Φιλήμονος τὸ δυνατό λεφοῦσι
ἐπῆγε εἰς τὴν Κηφισσιά, ἐπῆγε 'στὸ Μαροῦσι.
Βαροῦν νταούλια καὶ βιολιά, φωναῖς, βοή καὶ κρότος,
καὶ σ' ἐν' ἀμάξι πήγαινε ὁ Τιμολέων πρῶτος,
καὶ ὁ Λεβίδης δίπλα του καὶ ὁ Ζυγομαλάς,
ποῦ δι' αὐτοὺς σεμνύνεται μεγάλως ἡ Ἑλλάς.

Πολλοὶ Ἀριστογείτονες ἀκολουθοῦν βοῶντες,
διόγιστοι ἐφ' ἀμαξῶν καὶ ἄλλοι ἐπὶ κάρων,
ἀκολουθοῦν καὶ βουλευταὶ πολλοὶ ἀποτυχόντες
ἐκ τῶν Πατρῶν, ἐκ τῶν Θηβῶν. καὶ δὴ ἐκ τῶν Μεγάρων,
κι' αὐτοὶ διὰ τῶν Ἀθηνῶν κοπτόμενοι τὸν Δῆμον
καθὼς κι' ὁ πρωτοκάθεδρος, καθὼς καὶ ὁ Φιλήμων.

Με ζήτη καὶ ἀλλαλαγμοὺς ἐβγήκαν 'στὸ σεργιάνι
καὶ μόνο ποῦ δὲν ἤθρανε μαζὶ τὸν Δεληγιάννη.
Παρείποντο κι' ἐπιφανεῖς τῶν νεωτέρων χρόνων
καὶ ἄνω κάτω ἔτρεχαν, πατεῖς με καὶ πατῶ σε,
παρηκολούθουν καὶ σκiai τῶν σεβαστῶν προγόνων,
τὸ νέον ὑποψήφιον ἀπὸ μακρὰν ὀρῶσαι.

Καὶ σφάζουνε τὸ λαγιαρνὶ στὰ χόρτα τὰ δροσάτα
καὶ τρῶνε οἱ ἐπιφανεῖς καὶ τὰ καπετανάτα.
Καθένας καὶ μιὰ πρόποσι γιὰ τὴν πατρίδα κάνει,
βαροῦν τριγύρω τὰ βιολιά, βαροῦνε τὰ νταούλια,
διὰ τὸν πρωτοκάθεδρον προπίνουν Δεληγιάννη,
καὶ τρῶν σαλάτα λάχανα καὶ τρῶν κοκκινογούλια.

Τὸ ρετινάτο 'στὴ στιγμή τοὺς ρήτορας ἀνάβει
κι' εὐθύς ὁ ἓνας ἀρχινᾷ μόλις ὁ ἄλλος παύει.
Κι' ἐν μέσῳ τῆς τρομακτικῆς τῶν λόγων καταιγίδος
πετοῦν ὕψηλὰ ρεπούμπλικες καὶ κοῦκοι καὶ καστόρια,
οἱ κινδυνεύοντες θεσμοὶ προβάλλουν τῆς πατρίδος
καὶ ὁ Λεβίδης σὲ πολλοὺς μοιράζει ἀποφόρια.

Κι' ἡ τῶν Ἑλλήνων ἑλευθεριὰ δαφνοστεφανωμένη
κι' ἀπὸ τοῦ Τιμολέοντος τὰ κόκκαλα βγαλμένη
ὅλο πηγαίνει κι' ἔρχεται μὲ κλέφτικα τραγούδια
καὶ ραίνει κάθε ρήτορα μὲ χίλια δαὶ λουλούδια,
καὶ οἱ Ἀριστογείτονες ἀνάβουνε σὰν σπέρτα
καὶ τὰ σπαθιά των κρύβουνε σὲ δάφναις καὶ σὲ μύρτα.

Μὰ 'στὸ Μαροῦσι ἔφθασε τῶν λαϊκῶν τὸ κόμμα,
 μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ τοῦ Νέγρη τὸ ἀσκέρι...
 Ζήτω, παιδιὰ, ὁ λαϊκός, φωνάζει κάθε στόμα,
 φωνάζουν κι' ἡ χωριάτισσας μὲ τὰ μωρὰ 'στὸ χέρι.
 Ἀλλὰ οἱ τοῦ Φιλήμονος τοὺς 'πῆραν μυρωδιά
 καὶ 'στὸ Μαροῦσι ἔτρεξαν μὲ ζήτω καὶ κλαδιά.

Καὶ τότε ἀνταμώθηκαν τὰ δαδὲ γερά φουσατά,
 δὲν 'χώριζες τοὺς πρόστυχους ἀπὸ τοὺς ντιλικάτους,
 ὅλοι ἀνακατώθηκαν κι' ἐγίνηκαν σαλάτα,
 κι' ἐπιάστηκαν οἱ νηστικοὶ μαζί μὲ τοὺς χορτάτους.
 Καὶ κλείνει κάθε μαγαζί καὶ κλείνει κάθε σπῆτι,
 κι' ὀλίγου δεῖν τοῦ Κατσανδροῦ νὰ σπᾶς' ἡ μία μύτη.

Πέφτουν σφαλιάραις σὰν βροχή καὶ ξύλα σὰν χαλάζι,
 κουμπούραις, κάμαις, ρόπαλα, βρονταῖς κι' ἀστροπελέκια,
 ἡ καθεμιὰ χωριάτισσα στριγγλίζει καὶ φωνάζει
 καὶ οἱ χωριάτες τρέχουνε νὰ πάρουν τὰ τουφέκια.
 Καὶ μὲς σ' αὐτὸ τὸ 'ξαφνικὸ σ' ἔνα σκαμνὶ ἀνέβη
 ὁ Τιμολέων ὁ πολὺς καὶ τέτοια ρητορεύει.

«Ἐμπρός! ἐμπρός! ἀκράτητοι, Ἑλλήνων παῖδες, ἴτε,
 ἐλευθεροῦτε ἱερά καὶ τῶν προγόνων θήκας,
 διὰ τὴν κινδυνεύουσαν πατρίδα σκοτωθῆτε
 καὶ κατ' ἀλλήλων δρέψατε Ἀμαρουσίους νίκας.
 Ὡς εἰν ἀγγέλλειν τάχιστα τοῖς πρώτοις τῶν Ἑλλήνων
 πῶς πίπτετε πειθόμενοι τοῖς ῥήμασι ἐκείνων».

Ἐνῶ δὲ ταῦτα ἔλεγε ν' ἀκούσῃ τὸ φουσατό
 ἐνὸς προγόνου ἡ σκιά μὲ τὸ βαρὺ τῆς χέρι
 ἀμέσως τὸν κατέβασε ἀπὸ τὸ βῆμα κάτω,
 ἀλλοιῶς τί θὰ συνέβαινε κανέναν δὲν τὸ ξέρει.
 Βεβαίως θὰ ἐγίνετο ἀγὼν ἐκ τοῦ συστάδην,
 ὅστις σωτήρας ἀρκετοὺς θὰ ἔστελλε 'στὸν Ἄδην.

Καὶ τώρα σύ, Ἐλευθεριά, νὰ στεφανώνης πάψε
 καὶ τῆς σπασμέναις μύταις μας καὶ τὰ κεφάλια κλάψε.
 Εὐοὶ! εὐαίν! ὁ λαϊκός!... εὐοὶ ὁ Τιμολέων!...
 καὶ εἶθε κι' ἄλλος νὰ στηθῇ τῆς Χαιρωνείας λέων
 εἰς ὅσους ἐμαχέσαντο διὰ τὸν ἐπιούσιον
 ἔξω ἐκεῖ 'στὸ μίχμον χωρίον Ἀμαρουσίον.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
 μ' ἄλλους λόγους Ἀγγελίαις.

Ἐβγῆκαν τὰ ποιήματα
 καὶ στείλετέ μας χρήματα.

Καὶ τέλος ἐξεδόθησαν οἱ νέοι μας οἱ τόμοι,
 πωλοῦνται δὲ 'στὸ σπῆτι μας, πούναι κοντὰ 'στοῦ Ξύδη,
 εἰς τῆς Ἑστίας τὸ γνωστὸν Κατάστημα κι' ἀκόμη
 σ' ὅλα τὰ Καταστήματα τὰ τοῦ Κωνσταντινίδη.

Νέον Ἡμερολόγιον
 μὲ τὸ ἑορτολόγιον.

Καὶ τέλος πάντων εἶδομεν μετὰ χαρᾶς μεγάλης
 καὶ τὸ Ἡμερολόγιον τὸ Ἀθηναϊκόν!...
 δὲν ξέρεις τί ἐγκώμιον ἀλήθεια νὰ τοῦ ψάλῃς,
 μὰ τί βιβλίον νόστιμον καὶ ἀπολαυστικόν.
 Τί μούτρα, τί ποιήματα, καὶ πόση ποικιλία!
 ἐν γένει ὡραιότερον ἐξ ὅλων τῶν ὁμοίων,
 πωλεῖται δὲ εἰς ἅπαντα τὰ βιβλιοπωλεῖα,
 ἀλλ' ὅμως θὰ τὸ εὑρετε καὶ 'στὸ Ταχυδρομεῖον.
 Πρὸς δύο φράγκα μοναχὰ πωλεῖται τὸ καῦμένο,
 μὰ τέσσερα θὰ δώσετε γιὰ τὸ χρυσοδεμένο.

Νέον Περιοδικὸν
 εἶδος φιλολογικόν.

Ἀκαδημία, σύγγραμμα ἐκ τῶν ὡραιότερων,
 δι' ὅλους χρησιμώτατον κι' ἰδὼν τὸ φῶς ἐσχάτως,
 τὸ συνιστᾷ καὶ ὁ Ρωμηὸς θερμῶς ἐκ τῶν προτέρων,
 συντάκτης δὲ Κλεόβουλος ἐστὶ ὁ Κοκκολάτος.

Μετάφρασις καλὴ
 καὶ χρήσιμος πολὺ.

Ἀγγέλλομεν εἰς ὅλους μετὰ πολλῆς χαρᾶς⁵
 πῶς Κάρολος ὁ Γέλβερετ, παιδί μὲ τετρακ⁶ σα,
 τὸν Ὁδηγὸν ἐκδίδει τῆς Συμπεριφορᾶς,
 ὅπου μετεγλωτίσθη σὲ μιά καὶ ἄλλη γλῶσσα.
 Καὶ τούτου τοῦ βιβλίου θὰ εἶναι ὁ σκοπὸς
 οἱ τρόποι, ὅπως λέγουν, τοῦ φέρεσθ' εὐπρεπῶς.

Νέα καπέλα
 ποῦ εἶναι τρέλλα.

'Στὸν δρόμον τοῦ Σταδίου, 'στοὺς Σταύλους ἀντικρὺ,
 πηγαίνειτε ἀμέσως μεγάλοι καὶ μικροί.
 Ἐκεῖ πιλοπωλεῖον μεγάλον τοῦ Κασδόνη,
 ποῦ ὅποιος τὸ κυττάζει τὸ κρυφοκαμαρώνει.
 Κανέναν δὲν διαβαίνει χωρὶς νὰ ξιπαστῇ,
 ἐκεῖ τὸ κάθε λοῦσο καὶ μόδα καθεμιὰ,
 ἐκεῖ λαμπρὰ καπέλα Λεόν, Λαβίλλ, Χριστύ,
 ποῦ δίνουν ὡμορφάδα καὶ εἰς τὴν ἀσχημιὰ.
 Σᾶς λέγω μὲ δαδὲ λόγια πῶς εἶναι κουφαῖδόνι
 ἐκεῖνος ποῦ δὲν πέρνει καπέλα τοῦ Κασδόνη.

Μυθιστορία τοῦ Καλλιγᾶ,
 ποῦ τώρα πλέον κι' αὐτὸς σιγᾶ.

Ὁ Θάνατος Βλέκας, συγγραφὴ πολὺ σημαντικὴ.
 τοῦ συγγραφέως τῶνομα πρὸς σύστασιν ἀρκεῖ.
 'Στοῦ Βίλμπεργθ θὰ τὸν εὑρετε σὰν 'πῆτε τῶνομά του
 κι' ἐκδίδεται ὑπὸ τοῦ Μπάρτ, τοῦ τόσον ἀκαμάτου.